

ALBINA

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Nr. 904

Anul 67 — Seria II

Joi
22 aprilie 1965

8 pagini — 25 bani

BIRUITOAREA INVĂȚĂTURĂ

95 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI V. I. LENIN

LENIN

Lenin vine de departe,
din vaste întinderi de timp,
încărcat de poruncile istoriei,
de chemările copiilor,
de lacrimile amare ale mamelor
și strigătul de luptă al bărbaților.

Lenin vine de departe,
oșel al anotimpurilor,
curat ca zăpezile munților
și ca florile primăverii,
bogată ca griul de aur al colhozului,
răsfrânt în mîile de culori ale toamnei.

Lenin vine de departe,
încărcat de înălțimi

de visurile oamenilor,
flori pe steagurile libertății.

Lenin vine de departe,
din Revoluția cea Mare,
în furtuna unui miliard de oameni:
albi, negri, galbeni.

Lenin vine de departe,
din vaste întinderi de timp,
Purtat de toate generațiile,
încărcat de dragostea oamenilor,
de zorile comunismului,
el merge departe, departe,
cu inima steag roșu, în univers.

ION BĂNUȚĂ

Prin aclamațiile puternice și îndelungate ale celor 11 000 de trimiși ai satelor, adunați sub cupola de lângă Casa Scînteii, s-a consfințit, la București, acum trei ani, o realitate istorică de hotăr în existența satului românesc — cooperativizarea agriculturii.

Nu vom uita acele clipe toți cei care au fost prezenți, cum și toți cei care au urmărit înălțătorul moment istoric, în fața aparatelor de televiziune și radio... Imensa sală circulară, cu tribunele ei așezate în etaje, dominată de uriașa floare de sticlă a bolții, a vuit ca o mare, sub torentul de aplauze a miilor de oameni care au salutat cuvintele istorice ale tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej: „In Republica Populară Română socialismul a învins definitiv la orașe și sate”.

Se implinesc, la acest sfîrșit de aprilie, trei ani de la istoricul eveniment. Trei ani înseamnă numai trei recolte, dar trei ani de istorie nouă a satului cooperatist înseamnă un întreg capitol de viață, trăită sub semnul civilizației socialismului biruitor.

Traducînd în viață ideile leniniste, partidul nostru a înscris de la început în programul său ridicarea satului la prosperitate și belșug, prin lichidarea exploatarea omului de către om, prin reorganizarea agriculturii pe bazele științei agricole avansate. Satul nu putea rămîne în înapoiere, victoria socialismului în agricultură condiționa, într-un anumit fel, însuși mersul nostru înainte pe calea progresului economic și cultural. „In noua etapă a revoluției, spunea tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej, partidul nostru s-a călăuzit neabătut după învățătura lui Lenin, care arată că mica producție de mărfa generează în mod inevitabil în proporție de masă capitalism și burghezie, că, pentru victoria deplină a noii orînduirii, socialismul trebuie construit nu numai la orașe, ci și la sate”.

Aplicînd creator la condițiile țării noastre planul cooperatist al lui Lenin, partidul nostru, prin istorica plenară a Comitetului Central din martie 1949, a trasat în mod științific linia transformării socialiste a agriculturii noastre, asigurîndu-i deplină biruință, încununată prin victoria definitivă a cooperativizării în 1962. Scurta etapă istorică din 1949 și pînă în prezent, a însemnat pentru agricultura noastră un rodnic drum al succeselor, o confirmare practică a preziciunii științifice a partidului nostru, ilustrată prin însuși înflorirea satului românesc de azi.

Dintre cei 11 000 de participanți la Sesiunea Extraordinară a Marii Adunări Naționale din 1962, mulți veneau din sate unde cooperativele agricole de producție erau înjghebate abia de curînd. Zestrea acestor tineri președinți era doar actul de constituire, lângă care alăturau hotărîrea oamenilor de a munci pentru dezvoltarea gospodăriei lor. I-am întîlnit în acele clipe istorice, încă sfioși, încă îngîndurați de povara proaspetei răspunderi ce o purtau, încă intimidăți de succesele vecinilor milionari și multimilionari, din satele mai demult pornite pe drumul muncii obștești. Numele acestor vechi și brave unități de luptă pentru progresul în agricultură, cooperativele multimilionare, erau de mult cunoscute, faima lor dînd ocol țării, prestigiul lor mobilizînd țărani spre drumul cel nou. Salonta, Cenad sau Lencuheim — din Ardeal și Banat, Pechea, Grîndu sau Ceacu — în Cîmpia Dunării, Palazu-Mare, Ostrov, Topalu sau Comana în Dobrogea, Țibucani, Roma, Nicorești sau Virteșcoi în Moldova și altele, cu zecile, pe care nu le mai putem cita, erau și sînt și astăzi exemple de rodnicie a noului drum, pildă vie a înfloririi satului în condițiile vieții socialiste. Cuvîntul președinților sau specialiștilor din aceste gospodării aducea în inima participanților aurul greu al faptelor, arătînd concret noilor ucenici ai muncii unite cit de adevărate și apropiate sînt perspectivele succeseilor.

Spre aceste perspective luminoase, asigurate agriculturii noastre de către partid, s-au angajat tot mai multe dintre gospodăriile inaugurate acum trei ani, constituindu-se, împreună cu unitățile veterane, într-un front dinamic al noului ce dă ton pretutindeni în satul nostru, de la un capăt la altul al țării. Mulți dintre solii noilor gospodării, inaugurate acum trei ani, pot raporta acum cu mîndrie, la această aniversare, că zestrea satului care i-a trimis atunci la Sesiunea Extraordinară a Marii Adunări Naționale s-a triplat sau chiar s-a încincit, prin munca unită a oamenilor care au știut să facă din puținul inițial o avuție. Așa s-a înțimplat la Cordun sau la Faraoni în Moldo-

PAUL ANGHEL

(Continuare în pag. 4-5)

Artiștii amatori ai căminului cultural din Căteasca-Argeș se pregătesc pentru cel de-al IV-lea Festival bienal de teatru „I. L. Caragiale”. Pe scenă, un grup de interpreți la repetiție.

O SCRISOARE...

Adouă zi după spectacol, dimineața, un flăcău din brigada de cimp aduse profesorului Teodor Frimu o scrisoare. Pe plic, o adresă lungă scrisă frumos și îngrijit: „Tov. Teodor Frimu și întregului colectiv de artiști amatori din piesa *Dezertorul*. Bonțida, raionul Gherla, reg. Cluj”. Scrisa așa de parcă scrisoarea ar fi fost expediată din cine știe ce colț îndepărtat al țării și nu din localitate, din casa cu nr. 534.

Teodor Frimu parcurse cele două pagini ale scrisorii, încercând o mare satisfacție și bucurie. Pe hirtia din fața lui nu erau așternute numai cuvinte de mulțumire. Scrisoarea conținea într-un fel o apreciere mai largă, o adevărată cronică a spectacolului pe care formația de teatru îl prezentase cu o zi în urmă, în premieră.

„Ca spectator în vîrstă, om de 67 de ani și cetățean al acestei comune — scria Vasile Chioreanu — sînt foarte mulțumit că am ajuns să văd în satul nostru spectacole de teatru jucate ca la oraș... Prezentarea piesei *Dezertorul* de Mihail Sorbul a depășit așteptările bonțidenilor... Regizorul, tov. prof. Frimu, a știut să aleagă pentru fiecare rol artiști care să poată interpreta cît mai bine personajele piesei... Artiștii au jucat frumos, au avut costumația necesară și un decor corespunzător... Ați reușit împreună cu întreg colectivul de artiști amatori să prezentați piesa *Dezertorul* în fața unui public foarte numeros și la înălțimea cerințelor de azi. Ca mine sînt foarte mulți săteni, care văzînd spectacolul de aseară, l-au comentat ca foarte bun... Mulțumim din suflet întregului colectiv de artiști amatori din piesa *Dezertorul* pentru munca depusă...”

Citind scrisoarea, profesorul Teodor Frimu își aminti de o duminică de toamnă de acum 15 ani... O echipă formată din cîțiva tineri urcase în acea zi, pentru prima dată, scena căminului din Bonțida să dea un spectacol teatral. Îi pregătise el și atunci pe actori, cum se pricepe mai bine, dar prezentarea scenei a fost totuși destul de slabă. Tinerii se mișcau stîngați pe scenă și-și rosteau replicile fără simțire, ca pe o lecție învățată pe de rost.

De la acea scenetă și pînă la spectacolul cu piesa *Dezertorul* de Mihail Sorbul, echipa de teatru din Bonțida a parcurs, sub îndrumarea instructorului și regizorului ei Teodor Frimu, un drum lung de realizări, un urcuș continuu spre măiestrie. În acești ani, prin formația de teatru au trecut peste 120 de actori amatori, oameni care au îndrăgii teatrul și sînt și azi sprijinitorii lui cei mai înflăcărați din comună. La mulți dintre ei se gădea acum profesorul Teodor Frimu. Se gădea la rolurile pe care le-au avut în diferite piese, la felul cum au jucat, la influența pe care a avut-o asupra lor activitatea îndelungată în formația de teatru. Mulți dintre acei care au jucat în echipă au devenit oameni cu prestigiu, apreciați de tot satul. Ilisie Moraru, azi președintele sfatului popular din comună, a activat vreo șapte ani în formație, iar alții sînt maiștri la S.M.T sau fruntași în cooperativa agricolă de producție din comună.

Actorii amatori de azi, cei care au prezentat cel de-al 150-lea spectacol de cînd există formație de teatru în comună și cărora deopotrivă le este adresată scrisoarea, Gavrilă Morar, Florica Man, Valeria Moraru, Vasile Loșonți, Maria Rusu și alții, au muncit cu tragere de inimă împreună cu regizorul ca să realizeze un spectacol bun. „Le voi arăta scrisoarea la repetiția de joi seară” — hotări Teodor Frimu, și luă caietul lui de însemnări unde își avea notate observațiile despre unele slăbiciuni pe care le mai are spectacolul.

La Bonțida oamenii sînt pretențioși și buni cunoșcători ai teatrului. Cînd se joacă bine, ei aplaudă cu însuflețire, iar cînd piesa se prezintă mai slab, își spun deschis părerea. Cîtă însufle-

țire a fost în sală cînd, nu cu mult în urmă, echipa de teatru a prezentat piesa *Piatra din casă* de Vasile Alecsandri. Era prima piesă la care și iluminarea scenei (datorită concursului dat de S.M.T.-ul din localitate) s-a realizat ca la un adevărat teatru și în care actorii au jucat frumos, în costume și într-un decor cerut de piesă. În schimb, la prezentarea spectacolului *Și pe strada noastră* de Horia Lovinescu, oamenii n-au fost satisfăcuți de jocul unor actori. „Aceștia au jucat mai slab decît ceilalți — l-au spus oamenii instructorului — nu și-au trăit rolul pe scenă”. Era vorba de interpreți care au înlocuit pe doi actori plecați din sat.

Pasiunea profesorului Teodor Frimu s-a întîlnit cu dragostea oamenilor din Bonțida pentru teatru, pentru formația lor. Pentru un teatru de calitate care să înfrunsească pe spectatori, care să satisfacă cerințele lor, a muncit ani de zile și muncește și azi cu multă dăruire de sine instructorul și regizorul Teodor Frimu. Pentru a dezvolta teatrul de amatori din Bonțida el își dăruiește timpul liber, studiind problemele de regie și urmînd, la vîrsta de 53 de ani, Școala populară de artă, secția de regie. Actorul Aurelian Marin de la Teatrul Național din Cluj, care a ajutat formația de teatru din Bonțida, ar putea povesti multe lucruri, întîmplări, mărturii ale pasiunii și seriozității cu care profesorul Teodor Frimu se ocupă de formație, de pregătirea fiecărui spectacol. Cînd la Bonțida s-au tînat unele scene din filmul *Pădurea spînzuraților*, Teodor Frimu și membrii echipei erau deseori pe locurile unde se filma, urmărind jocul artiștilor, purtînd discuții cu ei...

Din ziua în care profesorul Teodor Frimu a primit o scrisoare de la un spectator, echipa de teatru din Bonțida a mai prezentat de trei ori piesa *Dezertorul*. Au prezentat-o încă o dată la Bonțida, apoi în comuna Mociu și, cu cîteva zile în urmă, pe scena Casei raionale de cultură din Gherla. Acesta era cel de-al 153-lea spectacol regizat de profesorul Teodor Frimu și prezentat de membrii formației de teatru din Bonțida.

R. IARAI

FIȘĂ DE CITITOR

Mă aflam la Brașov, la consfătuirea bibliotecarilor din regiune, cînd Elisabeta Abagiu relatează faptul că în comuna Cristian cartea a devenit prietena și ajutoarea de nădejde a oamenilor. În sprijinul acestei afirmații ea a arătat că anul trecut la biblioteca din Cristian-Brașov au fost peste 1500 de cititori cu peste 18000 volume citite și că în acest an s-au înregistrat peste 800 cititori, amintînd totodată zeci de săteni care au înscris pe fișele lor numeroase cărți.

Mai tîrziu, cînd am vizitat biblioteca din Cristian, am avut ocazia să citesc asemenea fișe. Așa, de pildă, pe fișa brigadierului Voicu Dobrescu am găsit trecute peste 20 de cărți. Alături de volumele de beletristică, figurează cărțile și broșurile de specialitate: Cum am obținut recolte mari din cultura legumelor, Cartea legumicultorului, 100 de întrebări și răspunsuri privind cultura cerealelor și altele.

Pe Voicu Dobrescu fișa ni-l prezintă ca un cititor pasionat. „În 1952 cînd am devenit bibliotecară în această comună — ne povestește Elisabeta Abagiu — Voicu Dobrescu, ca de altfel și mulți alții, nu era obișnuit cu cartea. Nu mi-a fost prea ușor să-i formez gustul pentru citit. Am stat îndelung de vorbă cu el, am văzut cam ce probleme îl frămîntă, după care i-am recomandat acele cărți care-i puteau fi de folos”.

Astăzi Voicu Dobrescu este nu numai un cititor fruntaș, ci și un însuflețit propagandist al cărților în rîndul membrilor brigăzii sale. Adeseori, el poate fi văzut în mijlocul lor vorbindu-le de anumiți eroi din cărțile citite, povestindu-le acțiunea unei cărți îndrăgite sau chiar citindu-le anumite capitole din cărțile și broșurile de specialitate care-i interesează în vederea sporirii producției legumicole. Și dacă Niculina Garcea, Maria Gogan, Gheorghe Nica și ceilalți membri ai brigăzii legumicole au împrumutat de la începutul anului și pînă acum peste 15 cărți, fiecare, asta se datorește în bună măsură și brigadierului Voicu Dobrescu.

Ultimele cărți trecute în fișa țaranului cooperator Martin Tischler sînt în legătură cu cultura cartofului. Aceasta a fost una din problemele care l-a preocupat în ultimul timp. După cum am aflat, Martin Tischler este cîștigătorul fazei comunale a concursului „Cine știe cîștigă”, organizat de biblioteca orașenească Brașov, pe tema Cultura cartofului.

Acum Martin Tischler se pregătește pentru faza orașenească. Zilnic vine la bibliotecă și în sala de lectură studiază articolele pe această temă, apărute în diferite publicații de specialitate. „La faza comună — ne-a spus el — am avut concurenți ca Maria Gogan și Gheorghe Boltrez, care mi-au fost aproape egali. La faza orașenească lupta va fi și mai mare; de aceea trebuie să mă pregătesc bine. Și apoi cunoștințele acestea îmi folosesc în munca practică, doar în acest an cultivăm cartofi pe 140 de hectare”.

În fișele mai multor cititori am remarcat, pe lîngă alte cărți, și prezența broșurii *Creșterea bovinelor*. Elisabeta Abagiu ne-a explicat că în legătură cu această carte s-a organizat în luna februarie o consfătuire cu crescătorii de animale. În cursul lunii ianuarie toți îngrijitorii și invitații la consfătuire au citit această broșură.

Am mai cercetat și alte fișe ale cititorilor care ne-au reliefat că, așa cum susținea Elisabeta Abagiu la consfătuirea bibliotecarilor, aici, în Cristian, cartea a devenit într-adevăr prietena oamenilor. La care noi putem adăuga că aceasta se datorește colectivului bibliotecii care se străduiește să desfășoare o activitate strîns legată de preocupările sătenilor.

MARIA CHIRCULESCU

Premiu internațional al discului

Cîntecele MARIEI TANASE

Discul cu cîntece românești O seară la București — înregistrat de casa franceză Le Chant du Monde — interpretate de marea și regretata artistă Maria Tănase, a fost distins de Academia Charles Cross din Paris cu unul din marile premii memoriale internaționale pe anul 1965.

Cîntăreața care a dus peste hotare, încă din 1939, fama melodiilor și stihurilor făurite de-a lungul timpurilor de poporul român, a primit anul acesta — cînd se împlinesc doi ani de la moartea ei — con-

scința universală a geniului ei interpretativ. Prețuită de la început ca „un fenomen al interpretării artistice a melosului românesc” (Theodor Rogalschi), Maria Tănase s-a bucurat de aprecierea celor mai de seamă personalități ale vieții noastre culturale. George Enescu, Mihail Sadoveanu i-au adresat cuvinte de supremă prețuire, văzînd în ea un „rapod autentic al pămîntului românesc”.

Cîntecul popular, esență a trăirilor poporului, a fost ridicat de Maria Tănase pe cea mai înaltă treaptă a artei.

Menționăm că patru din cele opt cîntece, înregistrate pe discul premiat, sînt interpretate în limba franceză, după versiunea doctoriței Nicolle Sachelarie; și relevăm că este cea dintîi tălmăcire a unor piese de muzică populară românească într-un grai de circulație universală.

Prin recenta distincție a Academiei Charles Cross din Paris, cîntecul popular românesc și interpreta de geniu care a fost Maria Tănase primesc un binemeritat omagiu.

PETRE GHIAȚĂ

OMUL

ASPECTE DIN
DRAGALINA

În comuna Dragalina se întind toate atributele unui trai civilizat: clădiri administrative, cămin cultural, magazin, școală, croite toate după arhitectura urbană. Numeroase servicii publice răspund unei largi game de cerințe, dînd cu aceasta primul indiciu despre grija pentru satisfacerea optimă a nevoilor cetățeanului. Casele noi (se construiesc în medie 50 pe an) degajă prin așezare și aspect de la chiar intrarea în comună nota aceea de modernizare care a pătruns în toate compartimentele de viață.

INVĂȚĂMINTE DE LA O
ADUNARE GENERALĂ

Cooperativa agricolă de producție și-a ținut convenita adunare generală de sfîrșit de trimestru. Referatul președintelui, Ion Berceanu, care e și inginer agronom, arată că s-au făcut noi pași pe calea progresului economic. Sectorul zootehnic cu care cei din Dragalina se mîndresc, a cunoscut o dezvoltare rapidă. Cooperativa agricolă de producție a dat la un număr de 600 de membri care au realizat depășiri de producție, ca retribuie suplimentară, suma de 120 000 lei. Întărirea economică a cooperativei agricole de producție, prosperi-

culturi furajere care să asigure hrana pentru tot anul vitelor cooperativei și ale membrilor cooperatori.

★

Adunarea a oferit tuturor motive de reflecție. Tuturor în afară de cei din aparatul cultural care — ca de obicei — n-au fost invitați. Ce sursă de inspirație pentru textieri? (Prof. Bogdan Isăroiu, director al căminului cultural și învățătorul Gheorghe Vasilescu). Căminul cultural e bine utilat și are toate formațiile posibile. În munca culturală se cheltuiește multă energie. Au și fost evidențiați pe raion pentru bogăția de forme artistice și prezența în actualitate. Se zice că activitatea culturală este instructivă. Dar cum? Și în ce grad? Satisfacă ea cerințele cele mai expresive? În ultimele programe de brigadă, formația cea mai eficientă și mai populară, am găsit în special la capitolul „critică” o săgeată trimisă spre sectorul zootehnic care, se știe, e frunțas pe cooperativă și în alt program două personaje nedefinite, Somnorilă și Lenevilă (de fapt se confundă) care cică ar avea corespondenți pe undeva. De ce dibuiala asta la suprafața lucrurilor cînd sînt atîtea subiecte demne de luat în seamă?

Clădirea administrativă din comuna Dragalina.

13 (în comună sînt 900 de abonați la radio și radioficare) se va instala în curînd un transformator.

De doctorul Ștefan Pleșea se știe că a alergat și pe la București pentru niște aprobări de materiale, din cele solicitate mai mult. Și a izbîndit. Cine poate rezista unui doctor stomatolog care se „bate” cu atîta zel pentru nevoile obștei?

Exigenți față de ei înșiși, tot deputații sînt cei care amintesc că unele măsuri se lasă încă așteptate și că întîrzierea asta este stingheritoare pentru cetățeni. Cele mai multe dintre ele vizează deservirea comercială. Ar fi bine dacă magazinul cu autoservire și-ar lărgi sortimentul, dacă s-ar reînființa vechiul chioșc alimentară desființat cu un an în urmă fără nici un motiv, dacă ospătarul Nicolae Șerban de la restaurant și-ar schimba atitudinea ofensatoare față de cetățeni. (Culmea este că în ciuda multor plîngeri orale, condica de reclamații ținută la fereală, este aici albă).

DREPTURI
DAR ȘI ÎNDATORIRI

Revenim cu aceasta din nou la cooperativa agricolă. Ea are un pămînt mînos, care lucrat bine, îi răs-

plătește din plin. Sectorul zootehnic este însă cel care dă măsura a ce pot face oamenii cînd vor. Marin Badea, secretarul organizației de partid a povestit lucruri mișcătoare în legătură cu devotamentul crescătorilor de animale. Cu toată rezerva — precară în 1964 — de furaje, ei au dublat producția de lapte. Cum?... „și cu hrana la timp, și cu țesala, și cu peria... și cu dragu' de ele...” spunea simplu Marin Badea. Dar mai sînt și alții...

În ședințe sau în discuții libere membrul cooperativist Constantin Topor, de pildă, dovedește că știe bine litera statutului. Dar la cooperativă n-a făcut anul trecut nici o zi-muncă. Pe alt plan, cel gospodăresc, oameni ca Ștefan Luleac, Lungu Romulus și alții pun umărul la înfrumusețarea comunei de cîte ori sînt chemați de către deputați. Bine ar fi dacă le-ar urma exemplul și Nicolae Uruicu, Ion Rățoi și Nicolae Vizireanu care nu prea răspund la apelurile deputaților. Că doar și ei pășesc pe străzile mărginite de flori și arbuști ale comunei acestea înnoite de brațul a sute de oameni care o iubesc cu pasiune.

V. TOSO

Așa arată noul complex comercial.

tatea membrilor săi sînt rezultate ale muncii unite ale cooperativistilor. Aceasta explică desigur și exigența pe care au arătat-o față de referatul expus de președinte, care a scăpat din vedere unele aspecte formulate apoi de către vorbitori cu o ascuțime critică demnă de relevat.

Printre aceștia, Ion Mitrea, șef de echipă, a atras atenția că normele la unele lucrări din cîmp au fost așezate în mod birocratic și ca atare nu sînt stimulative. El a criticat consiliul de conducere care nici măcar n-a știut că brigadierii au uitat să dezbătă normele cu cooperativii. Căci dacă s-ar fi făcut acest lucru, oamenii ar fi fost edificați, s-ar fi făcut propuneri, corecturi și toată lumea ar fi fost mulțumită.

★

S-a vorbit mult la adunare și de irosirea de furaje. „Se face diră de la groapa de siloz la grajdă” — spunea zidarul Ioana Petre — dar mai e ceva: unii iau nutreț și-l duc acasă”.

— Cine? întrebă sala.

— Păi, Aurel Păun și Ionel Mihalache au luat cite o căruță de siloz. Ionel Mihalache e — din păcate — membru în chiar comisia de revizie. Am văzut adunarea generală, forul cel mai înalt al cooperativei agricole, dînd calificativul convenit unui asemenea om, membru din comisie. Și totodată forța morală a colectivului din Dragalina care a dat în vileag fără menajamente fapta lui Ionel Mihalache.

★

L-am întreb pe președinte cîte animale sînt în comună proprietate personală a cooperativistilor. Nu ne-a putut satisface curiozitatea. Am aflat mai tîrziu, de la sfat: sînt 625 taurine. Întrebarea avea un rost al ei. La calculul bazei furajere nu s-a pornit de la realitățile existente în comună. Anul în curs se impune semănarea unor suprafețe sporite cu

— Cam ce ați vrea să trateze căminul cultural? am întreb pe cîțiva săteni.

— Credem că în privința disciplinei ar fi multe de făcut; să fie de asemenea urzicați cei care irosesc avutul obștesc; și n-ar fi rău, am zice, dacă ar fi criticat chiar consiliul de conducere pentru faptul că nu ține la timp adunările generale. Multe s-ar îndrepta din vreme.

DE LA VORBĂ LA FAPTE

Locul și momentul în care cetățeanul formulează cele mai multe cerințe este întîlnirea cu deputatul. Dîndu-i mandat să-i reprezinte, cetățenii cer prin asta deputatului să stăruie și pentru satisfacerea doleanțelor lor. Ne-am interesat ce s-a realizat din propunerile făcute la întîlnirile cu alegătorii? Ne-au răspuns trei dintre cei mai activi deputați: președintele sfatului popular Ion Toporan, medicul Ștefan Pleșea deopotrivă de energic ca medic și activist obștesc și învățătoarea Eva Iancu, secretara comitetului comunal al femeilor.

„...s-a cerut extinderea alimentării comunei cu apă curentă. Conducta de apă este de acuma instalată și conectată la sursa principală de la G.A.S. În legătură cu amenajarea unui depozit sezonier de lemne pentru salariații din comună s-a hotărît, la intervenția autorităților locale, să se înființeze încă în acest an un asemenea depozit. S-a luat, de asemenea, măsura ca o mașină să transporte de două ori pe lună buteliile de aragaz necesare locuitorilor comunei Dragalina.

Cetățenii au mai propus înființarea unui curs fără frecvență la clasele V-VIII pentru cei care lucrează la G.A.S., S.M.T., cooperativa agricolă de producție și uzina de reparării de tractoare. Propunerea se află de acuma în studiul organelor raionale. Pentru extinderea electrificării cerută de cetățenii din circumscripția

Lucrările agricole

A ÎNCEPUT SEMĂNATUL
PORUMBULUI

Timpul prielnic din ultimele zile și pregătirile intense efectuate pînă acum au permis începerea însămînțatului la porumb.

Iată, de pildă, după ce s-au ocupat atent de punerea la punct a tuturor atelajelor și a pregătirii terenului cooperativele agricole de producție din Fintina Mare, Movilița, Pecineaga și Vilecele din raionul Negru Vodă, Sinoe, Mihai Bravu și Mihai Viteazu din raionul Istria și în alte unități, se lucrează intens la semănat. În prima zi în raionul Negru Vodă au fost însămînțate cu porumb mai bine de 300 hectare, iar în raionul Medgidia aproape 400 hectare.

În aceste unități ca și în celelalte din regiunea Dobrogea o atenție deosebită se dă asigurării densității optime și adîncimii corespunzătoare.

Semănatul porumbului a început și în regiunea Galați. Printre unitățile agricole din raionul Tecuci care au trecut la această lucrare se numără și cele din Corod, Matca, Munteni și Tâlpigi. Numai

într-o singură zi au fost însămînțate cu porumb 140 hectare.

Folosind timpul prielnic mecanizatorii și țărani cooperatori din raionul Mizil au trecut la semănatul porumbului după ce în prealabil cele 36 216 hectare au fost pregătite prin lucrări de discuire. Numai în două zile — 17 și 18 aprilie — au fost însămînțate cu porumb 2 307 hectare.

Lucrătorii de pe ogoarele raionului Drăgănești-Olt și-au îndreptat toată atenția la pregătirea suprafețelor destinate culturii porumbului. Temperatura solului — condiție principală în semănat — a permis și aici începerea însămînțatului. Primele suprafețe au și fost semămate în cooperativele agricole de producție din comunele Crîngeni, Balta Sărată, Dăneasa, Călinești și altele.

Și în alte regiuni ale țării unde timpul este prielnic lucrările se desfășoară cu intensitate, iar acolo unde temperatura încă se menține scăzută se fac toate pregătirile.

Gînduri

FRAGMENT

Seara căzuse aproape brusc și parcă mai devreme. Poenaru fusese cufundat în gînduri, iar cînd s-a uitat pe fereastră, era întuneric de-a binelea. Dinspre munte, coborîseră vâlătuci groși de ceață. Pe șoseaua asfaltată, luminile farurilor se frîngeau mioape în pasta aceea cenușie și umedă. „Orbecăie șoferul ca și noi”, vorbi singur Poenaru, stînd în cadrul ferestrei. Era o cameră înaltă, foarte înaltă, cu geamuri mari, care începeau cam de la un metru de dușumea.

Dintr-o sală se auzeau risete, un amestec de voci și melodii de muzică populară și Poenaru, secretarul organizației de bază pe cooperativă, simți parcă o durere că în acea clipă nu poate să asculte glume, alături de alții, să ridă din toate baierile inimii. El era o fire veselă, deschisă, spunea repede omului ce vrea și ce gîndește. Însă obligațiile pe care le purta pe umeri, neînțelegerile tot mai dese cu Pamfilie, președintele, îl făcuseră mai tăcut, prudent. Pamfilie devenise, de la o vreme, încrezut. Se certase cu inginerul Mihalea, cu Filivestru, cu atîția alții. Cearta cu Filivestru pornise de la un lucru mărunț. Într-o zi, omul intrase la bufet după țigări. Dăduse binețe și-l aștepta pe vinzător. Acela tocmai servea niște gustări la masa lui Pamfilie, apoi cînd s-a întors la teșghea i-a dat pachetul de țigări. Filivestru a scos o țigară, a aprins-o, și a pornit spre ușă

preocupat de-ale lui. Atunci l-a oprit Pamfilie: „Dă și tu o juma de răchie, mă Filivestre, ori nu prea te simți îndatorat?” Filivestru a zis că face altă dată cînte, acum stă ca pe ghimpi că a lăsat caii singuri, în șosea și-s tineri, sperioși.

„Tot sărăcan nenorocit ai rămas! Te-am făcut om în Arjari, cu casă nouă, cu de toate și tu...”

Mihalea se dovedise un om capabil, energetic, bun organizator. Pe vremea cînd el era inginer al cooperativei, avuseseră cele mai înalte producții din regiune, în ani cu climă neprielnică. Poenaru se înțelese cu el, inginerul era un omuleț prietenos, modest, ura intrigile și lenevia. Cu șaretă, pe jos, pe bicicletă, nu era zi de lucru să nu treacă pe la brigăzi, să cerceze totul, cu ochii lui, să vadă dacă se îndeplineau hotărîrile.

Pamfilie însă nu a știut să-l prețuiască și între ei erau dese neînțelegeri. La început pe lucruri mărunte, mai apoi pentru că președintele devenise ambițios, încăpățînîndu-se să apere poziții șubrede numai pentru că îi lipsea curajul să-si recunoască rămînerea în urmă.

Spre deosebire de el, Mihalea avea o minte iscoditoare, bine organizată, construia ipoteze îndrăznețe, și pentru aceasta simțea nevoia de lărgime. Inginerul avea o veche pasiune — plantele medicinale — și nu numai că se pricepea să povestească

lucruri uluitoare despre ele, dar suferea că Pamfilie nu întrevădea venitul pe care-l puteau aduce aceste plante. Aveau niște terenuri desecate, slabe, imburuie-nite și el le recomandase pentru acest scop. Pamfilie se împotrivi spunînd pe un ton disprețuitor că nu-i bine să te iei după toate născocirile, să faci romantism cînd lucrurile îți merg bine.

„Adică, de ce să te legi la cap cînd nu te doare”, ripostase Mihalea arătînd, fără menajamente, cum apreciază prudența „înțeleaptă” a lui Pamfilie.

Și neînțelegerile dintre ei s-au lărgit. Văzînd că n-o scoate la capăt, chiar în acea toamnă, Mihalea și-a găsit un post de cercetător la stațiunea agricolă experimentală. Cei de acolo știau pe ce om pun mina, i-au dat casă, laborator, cîmpuri de experiență. Inginerul a plecat demn, fără vorbe de prisos. Pamfilie a încercat să facă gălăgie, să-i pună bețe-n roate, plîngîndu-se în dreapta și-n stînga. Dar Poenaru nu putuse să ascundă adevărul, a spus la raion, la regiune, motivele pentru care a plecat inginerul.

În locul lui Mihalea a venit Moga. Acesta e tînăr, îi place să umble, să facă curte la fete, zburătăcește ca un vrăbțoi și lucrul îl lasă de pe o zi pe alta. În schimb nu iese din cuvîntul lui Pamfilie și nu scapă nici un prilej să-i spună că președinte ca el, mai rar...

Poenaru oftă.

„Mai rar așa președinte, mai rar așa inginer, își spuse el. Dar uite, învățămîntul agrozootehnic nu merge! În loc să vină la cursuri, să predea lecțiile, Moga s-a dus la reședința raionului, la concursul de șah, cu Pamfilie...”

Îl trezi brusc, din gînduri, claxonul mașinii cooperativei. Avea un sunet aparte, cu intreruperi și răgușeli că-l recunoștea dintr-o mie. Își luă căciula și ieși. Între timp mașina intrase în curte, făcuse un ocol și acum se afla din nou cu fața spre ieșire. Petrilă, șoferul, sări sprinten de la volan, trecu în partea cealaltă și deschise portiera. De acolo cineva îi înmîna o cutie mare, pe care el o puse cu grijă pe brațe și porni să urce scările spre laborator. În urma lui coborî un bărbat

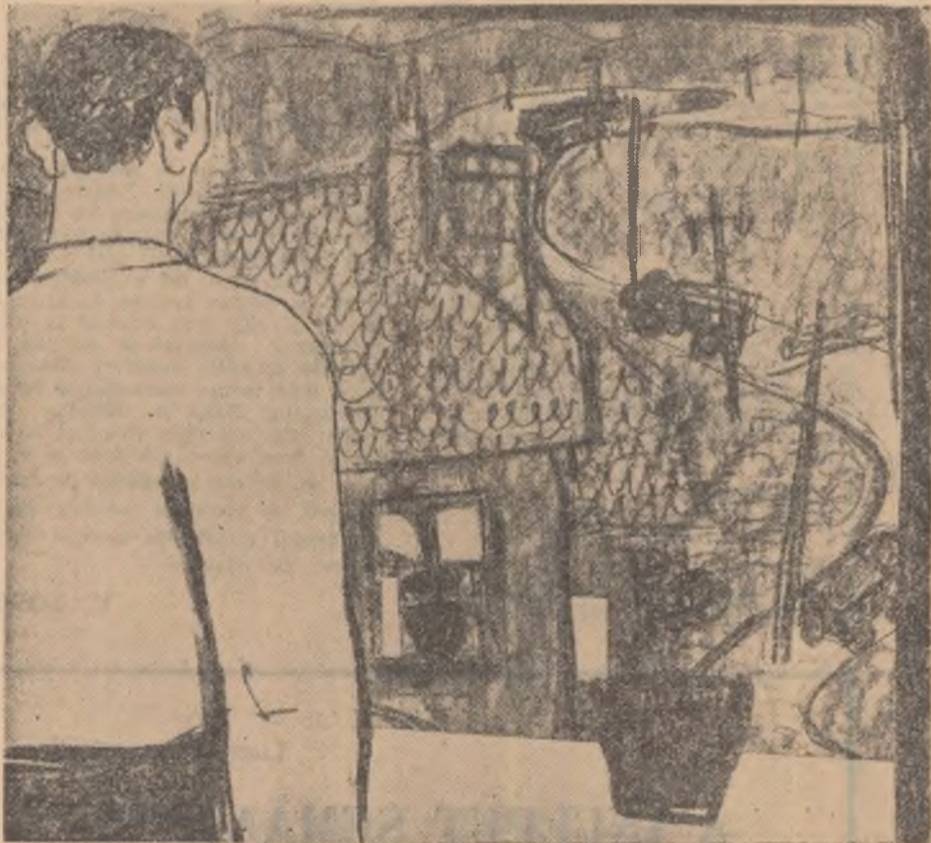
mărunț, îmbrăcat cu o scurtă de pînă il salută prietenos și se apr ajute.

— Bine-ați venit, tovarășe inginer hălea. Da' știu că v-ați încărcat... ceva să duc și eu.

Mihalea îi întinse cîteva suluri ton.

— Am tras o spaimă pentru Era gata să mă prăvălesc cu ele noi, la stațiune. Noroc că Petri prins la timp.

Porniră încet pe scări. Inginerul să se șteargă pe împletitura de pa

Desen de LIANA PETRUȚIU

BIRUITOAREA ÎNVĂȚĂTURĂ

(Urmare din pag. 1-a).

va, așa s-a întimplat la Perișor sau Pojogeni în Oltenia, la Lunga, la Viștea sau Leleiu în Ardeal, ca și în alte zeci și zeci de sate de pe cuprinsul țării unde cei numai trei ani de muncă unită au dus la o spectaculoasă dezvoltare a averii obștești.

Satul a devenit un șantier, parte integrantă din marele șantier de construcție care ne este patria. Se construiește intens, se construiește în perspectiva zilei de mine, luîndu-se de pe acum măsura bilanțului din viitor. Dar satul a călcat în viitor prin însuși acțiunea angajării lui pe drumul socialismului. Acest act a însemnat definitivă abolire a exploatații, sub orice formă. Acest act a însemnat descătușarea omului de sub povara muncilor rudimentare și grele, prin treptată mecanizare a lucrării pămîntului, prin însușirea agrotehnicii și științei. Acest act crează, prin natura lui revoluționară, noi raporturi între om și om, vindicate de egoismul micii proprietăți, puse sub semnul omeniei, respectului muncii, demnității.

Învățătura atotbiruitoare a lui Lenin a adus lumină și belșug în satele noastre.

Înarmată cu o puternică zestre de oțel, — zecile de mii de tractoare și mașini trimise de industria noastră —, îndrumată de mii și mii de specialiști, ingineri și tehnicieni, purtători ai științei înaintate, sprijinită prin importante credite și investiții de stat, agricultura noastră socialistă are în față impresionante perspective, ce n-au întîrziat să dea roade.

Pregătindu-se să întîmpine cu noi realizări cel de-al IV-lea Congres al partidului, oamenii ogoarelor vor aduce astfel prinosisul recunoștinței lor pentru noul destin înfloritor al satului românesc.

PORT POPULAR

Solfegii de culori pe albe ii
și brume moi de-argint pe fote,-n fir —
cum în declin de toamnă-un trandafir
dulci răni rupînd înalță ruguri vii.

Căderi de lună nouă se răsfrîng
prin rîurii ce-s desfrunziți c-un ac,
pe-un joc de nesfîrșire și de veac,
pe-un cosmic fluviu fără nori, adînc.

Singurătăți de zi se-ntorc și pier,
genuni de nopți în fluturii subțiri
în despletitul dans de suveniruri.
(Emoția-mi e-un ram suflat în ger.)

Mari dimineți de-azur și recii munți,
pădurea-n umbre, spicul zmulș din lut
zăpada cîrni, cald, ca la-nceput,
o-mbracă de logodnă și de nunți.

Ating altite și-mi răspund pe-un grai
ce-l calc ades cu sufletul topit,
muiate mîini în basm ce-a izvodit
o Mioriță, pe-un picior de plai.

HORIA ZILIERU

Produsele de ceramică neagră ale cooperativei meșteșugărești „Libertatea” din Marginea-Rădăuți se bucură de apreciere în toată țara. Iată un nou lot la ultimul control înainte de expediție.

— Lăsați tovarășe inginer, doar la noi, ca la țară, protestă Poenaru.

Mihalea nu luă în seamă indemnul. Își curăță bocancii cu grijă, spunând:

— Știu eu prea bine ce curățenie e în laborator.

Intr-adevăr, laboratorul era curat ca un pahar, dușumeaua acoperită cu mușama verde, lucioasă. Scaunele erau noi, pe margine se aflau dulapuri de furnir, pline cu cărți, pe un pedestal înalt stătea un televizor Cosmos, iar sub el un aparat de radio cu mai multe difuzoare. În încăperea era cald, plăcut, o atmosferă de destindere și prietenie. Mihalea lăsa servieta pe masă, lângă cutia adusă de șofer, își dezbracă scurta, salutând familiar pe cei din preajmă.

— Unde-i Moga, inginerul nostru? Întrebă Mihalea. Iar e plecat prin raion?

— Ați ghicit.

— Cu câte lecții sînteți în urmă?

— Cu patru... la cercul ăsta...

Mihalea fluieră lung a pagubă. Poenaru se întunecă. Simți cum îi zvicnește un fir subțire sub ochi.

— O să ne ajuți dumneata să ajungem la zi? Îl întrebă cu speranță în glas.

Mihalea se dispuse din nou.

— Bineînțeles. M-am gândit chiar să-l chem pe oameni într-o vizită, să vadă ce lucrăm la stațiune și iarna.

Era o seară de iarnă, satul era undeva lângă sîhlă și munte, dar cei doi simțiră arpegiul nevăzut al unei raze de soare care se rezema de umerii lor.

— Apăi, eu așa începe. Sper că nu mă mai prezinți? Îi dau drumul așa... direct.

Lecția începuse cu glume, cu schimburi de amintiri. Mihalea își cuprindea ascultătorii tot mai strîns, arătîndu-le cînd o planșă, cînd un aparat, spunîndu-le concentrat ce să scrie. În sală era liniște; din cînd în cînd se auzeau mașinile ce treceau pe șosea pierzîndu-se în noapte. Lui Poenaru îi plăcu să-și închipuie că inginerul ar fi plecat de la ei, că e dintotdeauna acolo. Nu-l mai întîlnea, în gîndul lui, pe Pamfilie. În acea clipă îl văzu pe Filivestru: scria atît de apăsător încît fiecare filă scrișnea perforată. „Tu tot ca mine gîndești”. I se păru că a vorbit tare, că acea întrebare a plutit prin sală, s-a lovit de oameni și a ajuns din nou la el.

LUCIAN CURSARU

Linia ascendentă a graficelor

Primăvara s-a hotărît, în sfîrșit, să vină. Am primit-o cu mincile sumese, în chip gospodăresc, atît la orașe cît și la sate. În abataje de mină, în halele uzinelor, pe șantiere și pe ogoare, lucrările cunosc ritmuri de execuție tot mai rapide. Pe graficele întrecerii socialiste, linia rezultatelor urcă întocmai ca sevele în pomii înfloriți.

Se simte pretutindeni apropierea zilei de 1 Mai. Vestii sosite din toate colțurile țării vorbesc despre îndeplinirea exemplară a sarcinilor de plan și despre rezultatele obținute în cinstea mării sărbători. De la începutul anului și pînă acum, furnaliștii hunedoreni au dat peste plan 27 000 tone de fontă, un adevărat fluviu de metal incandescent. Cu oțelul produs în același răstimp, peste plan, la Reșița (11 000 tone) s-ar putea construi o hală industrială de circa 36 000 m.p., iar cu panourile rezultate din depășirea planului trimestrial la întreprinderea de prefabricate și elemente de construcție din Brașov se vor dura 13 apartamente... Pe șantierul hidrocentralei „Gheorghe Gheorghiu-Dej” de pe Argeș, obiectivele întrecerii au fost depășite la aproape toate punctele de lucru: constructorii și montorii au executat betonarea la trei turbine cu 40 de zile mai devreme, minierii au excavat la galeria de fugă cu 113 m.l. mai mult decît prevedea angajamentul, iar lucrările de blindare a puțului forțat au fost încheiate și ele mai devreme cu 30 de zile...

Vești despre hărnicie vin și de pe ogoare. Unitățile agricole socialiste, în marea lor majoritate, au pornit cu toate forțele la semănatul porumbului. Pînă la 21 aprilie, de pildă, cooperativele agricole de producție din regiunea București însămințaseră cu porumb 47 la sută din întreaga suprafață destinată acestei culturi. În Dobrogea, unde terenul a fost grăpat și de cîte 2—3 ori, mult avansate cu semănatul porumbului sînt raioanele Negru Vodă, Adamclisi și Medgidia, în timp ce în regiunea Galați locul frunții la această lucrare îl deține raionul Făurei, iar în regiunea Ploiești, raionul Mizil.

Sufletul înnoitor al primăverii întîlnește pretutindeni, în mod fericit, un puternic avînt de muncă. Apropierea lui 1 Mai, ca și a zilei de 19 iulie a.c. cînd vor începe lucrările celui de-al IV-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român generează o atmosferă tot mai sărbătorească de entuziasm concretizat prin succese în producție. Țara toată e un zîmbet și o voință.

Imagini marinărești

Vizită în portul Constanța este un pas făcut parcă într-altă lume — o lume de giganți, de turnuri metalice, de zgomote ciudate, de reflexe tremurătoare în apele zăgăzuite de diguri ale mării. E o pătrundere printre priveliști noi, printre alți oameni: marinarii!

Imense brațe de macarale grele se încrucișează în zarea portului între uscat și apă, între depozite, trenuri și vapoare, între noi și marinarii...

O navă abia sosisse dintr-o lungă călătorie peste mări, peste Ecuator, din Africa, iar alta se pregătea să plece. Ancorate la cheurile zdrăvene de piatră și beton și prinse în cîrlige de fier ca să nu se depărteze de țarm, două vase românești se întîlniseră, simbolic parcă, în Constanța: nava Craiova cu nava Cluj, provă în provă, catarg lingă catarg.

Marinarii sînt întotdeauna oameni veseli și isteți, mai puțin bărboși și tăcuți cum îi știam din cărțile cu povești de altădată. Cei mai mulți sînt oameni tineri, voinici și îndrăzneți, cei mai mulți de prin părțile Dobrogei și Dunării și mai ales de prin Constanța. O discuție cu ei este mai mult decît o lecție amplă de geografie:

— Venim din Africa, de foarte departe, — ne povestește, de pildă, timonierul Dăcu Ștefan... Am trecut Bosforul, Marea Mediterană, apoi Ecuatorul și am ajuns pînă la unul dintre cele mai tinere state africane independente: Ghana...

Marinarii sînt ambasadorii poporului românesc peste ape, în porturile unde ancorează cu vasul lor, în prietenii pe care le leagă cu localnicii diferitelor porturi, peste tot pe unde descarcă produsele fabricate în țara noastră.

Tractoarele Universal 650, care ară ogoarele noastre, călătoresc zile și nopți în șir, trec prin arșițe cînd la noi e ger, prin vînt și ploi cînd la noi e senin, ca să desțele-nească pămînturi nelucrate sute de ani prin toate colțurile lumii. Lemnul nostru, fasonat, lucrat, plăcie

fibrolemnoase, produsele textile, roțile de cauciuc de la fabricile Victoria sau Danubiana fac ocolul pămîntului pe ape!

În port întîlnim un mare vapor sub pavilion cehoslovac — Cehoslovacia deși nu are, geografic, nici o ieșire la mare, are o flotă comercială destul de importantă. Pe puntea acestui vas cu numele ORAVA erau încărcate zeci de autocamioane Carpați, care luau calea apelor ca să alerge după cîteva zile pe șoselele țării îndepărtate.

Ne povestește un marinar:

— Într-un port nu ne-au dat voie să coborim pe țarm. Eram într-o colonie portugheză, Angola, din Africa... Era atîta mizerie și atîta de cruntă munca femeilor, copiilor și bărbaților încît ne-a înduișat pînă la lacrimi... E locul unde am văzut cea mai dureroasă exploatare de pînă acum și mizeria cea mai neagră din cîte am putut vedea pe unde am călătorit de ani întregi...

Marinarul era emoționat de povestirea amintirii și de scenele de groază ale muncii din portul angolez — în timp ce pe deasupra capetelor noastre se învîrta mecanic brațul de fier al unei macarale conduse de un tînăr dobrogean. El făcea în zece minute munca de cîteva ore grele a zece, doisprezece oameni...

Acum vreo 15 ani nu erau decît trei sau patru macarale în port. Azi e o pădure de macarale. Portul era sărac. Azi are cele mai moderne instalații tehnice și mecanice. Altădată veneau în port patru, cinci vapoare. Serile trecute așteptau intrarea în port, să ia locul vaselor care ar fi plecat, opt vapoare mari... Portul cuprinde actualmente zeci de vapoare... Au început lucrările de lărgire a portului: se vor construi dane noi, depozite noi, clădiri mari, spații largi pentru înmagazinarea diferitelor produse și va fi loc pentru toate vasele care vin tot mai numeroase să ne cunoască portul, mărfurile, oamenii și țara...

BARUȚU T. ARGHEZI

Vedere din portul Constanța

UN MARE SAVANT ȘI PATRIOT

DRAGOMIR HURMUZESCU

În patrimoniul științei universale au intrat de mai multă vreme o seamă de lucrări și cercetări aparținând oamenilor de știință romini. Dragomir Hurmuzescu este unul dintre aceștia, de numele lui legându-se contribuții importante în știință și în progresul învățământului superior de la noi.

Dragomir Hurmuzescu s-a născut în București, la 13 martie 1865. După absolvirea Facultății de Științe, secția de Fizică, a obținut, prin concurs, o bursă în vederea continuării studiilor la Paris, pentru luarea titlului de doctor în științele fizice.

Dragomir Hurmuzescu și-a terminat lucrarea de doctorat: „Asupra unei noi determinări a raportului V între unitățile electrostatice și electromagnetice” în 1896, susținând-o, cu un remarcabil succes, în fața unei comisii alcătuită din cei mai de seamă fizicieni de la Sorbona. Această lucrare a devenit clasică, prezentând același interes astăzi ca și la data apariției ei.

În timpul cât a lucrat la Sorbona, Hurmuzescu a făcut și alte cercetări încununate de succes. A preparat un izolator nou pentru aparatele electrice, căruia i-a dat numele de dielectrină (dielectrina este un amestec de sulf și parafină, topite împreună în anumite proporții) care are avantajul că se lucrează foarte ușor la strung. A construit electroscopul Hurmuzescu, un instrument perfecționat, în care izolatorul este dielectrina, iar folițele de aur sînt introduse într-un cilindru protector Faraday. Cu acest aparat au lucrat soții Curie în celebrele lor cercetări, care au culminat cu descoperirea elementului radioactiv, denumit de ei „radium”.

Hurmuzescu a început la Paris și a continuat în țară o serie de cercetări asupra fenomenelor magnetice. Despre aceste lucrări se exprimă elogios Lucien Poincaré, în cartea lui L'Electricité. În sfîrșit, o

altă descoperire epocală, legată de numele lui Hurmuzescu, este proprietatea razelor Röntgen de a descașca corpurile electrizate. Datorită acestei descoperiri, razele Röntgen au început să fie folosite ca agent de ionizare, ceea ce a contribuit mult la progresul cunoștințelor noastre cu privire la structura materiei.

Întors în țară, Hurmuzescu a fost numit mai întâi conferențiar și apoi profesor la catedra de căldură și electricitate, înființată pentru el la Universitatea din Iași. Aici, a pus bazele celui dintîi laborator universitar de cercetări fizice și a înființat un atelier mecanic de precizie, care există și astăzi la Universitatea din Iași.

La inițiativa lui, a început să apară, din 1900, revista Les Annales scientifiques de l'Université de Iassy, publicație prețuită în toate cercurile științifice din străinătate.

Printre lucrările științifice efectuate de Hurmuzescu la Universitatea din Iași sînt și cele legate de radioactivitatea petrolului rominesc de pe valea Prahovei.

Încă din tinerețe, marele nostru fizician și-a dat seama de necesitatea dezvoltării industriei noastre electrotehnice, legînd această problemă de pregătirea cadrelor de specialiști. Însuflețit de cel mai sincer patriotism, el a început să dea lupta pentru pregătirea în țară a inginerilor electricieni, deoc-

rece, în acea vreme, astfel de ingineri nu se puteau forma decît în străinătate. Datorită străduințelor și prestigiului lui Hurmuzescu a luat ființă, în 1910, în cadrul Facultății de Științe din Iași, cea dintîi școală rominească de electricitate, transformată după trei ani în Institutul Electrotehnic Universitar, cu dreptul de a elibera absolvenților diplomă de inginer electrotehnician. Transferat la București, în 1913, entuziasmul profesor a organizat și în capitala țării, după modelul școlii de la Iași, Institutul Electrotehnic Universitar (în localul unde se află astăzi Muzeul Romîno-Rus), reușind să atragă în jurul lui cadre didactice de mare valoare, ca: Vasile Bîanu, ing. dr. Emil Petrașcu, ing. D. Germani, ing. Dorin Pavel și alții.

Prof. Hurmuzescu a înțeles, de la început, importanța radiofoniei pentru culturalizarea maselor și își merită pe drept numele de „părinte al radiofoniei rominești”. Cu sprijinul său, prof. ing. Emil Petrașcu a realizat, în 1928, la Institutul Electrotehnic din București, cele dintîi emisiuni radiofonice pentru marele public, după care a luat ființă postul de mare putere de la Băneasa, Radio-București.

Prof. Hurmuzescu a mai avut și această neprețuită calitate, extrem de rară în vechiul regim, de a fi fost un sprijinitor sincer al tineretului studios.

Dragomir Hurmuzescu s-a stins din viață în București, la 29 mai 1954, cu conștiința împăcată de a-și fi făcut cu prisosință datoria, de-a lungul întregii sale vieți.

Regimul nostru cinstește memoria acestui mare dascăl și om de știință, menținînd-o trează în rîndurile tineretului. Premiul cel mare, pe care Academia R.P.R. îl decerne în fiecare an celor mai bune lucrări de fizică, poartă numele lui Dragomir Hurmuzescu.

Prof. univ.
N. BĂRBULESCU

Monumentul «Ostașului Romîn» din Arad, de sculptorul Gavril Covalschi.

PARTICIPAREA ARMATEI ROMÎNE UMĂR LA UMĂR CU ARMATA SOVIETICĂ LA RĂZBOIUL ANTIHITLERIST

Între 13 și 16 aprilie 1965 a avut loc la Moscova Conferința științifică consacrată celei de a 20 aniversări a victoriei asupra Germaniei fasciste la care au participat numeroși invitați din țările socialiste și din alte țări care au făcut parte din coaliția antihitleristă. Unul dintre referatele expuse de delegația romînă la conferința a tratat „Studiul arhivelor cu privire la participarea Armatei romîne cît la Armata sovietică la războiul antihitlerist”.

Cea de-a 20 aniversare a victoriei asupra Germaniei fasciste, victorie la care a contribuit și România, constituie prilejul de a constata că pe măsură ce trece timpul, iese tot mai mult în evidență justetea politicii Partidului Comunist Român, care în fruntea forțelor patriotice, la 23 August 1944, a declanșat insurtecția armată antifascistă ceea ce a însemnat întoarcerea armelor împotriva adevăratului dușman al Romîniei și începutul unui război drept de eliberare.

La chemarea Partidului Comunist Român Armata romînă, în totalitatea ei, a trecut alături de glorioasa Armată sovietică, luptînd pînă la victoria finală asupra Germaniei hitleriste.

Sprijinite de formațiunile de luptă patriotice organizate de partid, unitățile militare romîne din Muntenia, Dobrogea, Oltenia, Banat și sudul Transilvaniei au lichidat complet rezistențele hitleriste din aceste zone, pînă la 31 august 1944.

Concomitent, alte unități din apropierea frontierelor de atunci ale țării au ocupat poziții de apărare, interzicînd pătrunderea din afară a noi forțe fasciste. La luptele pentru lichidarea trupelor hitleriste din interior și acoperirea frontierelor au participat peste 460 000 de militari romîni.

După lichidarea trupelor hitleriste din interior, continuînd misiunea de a interzice pătrunderea trupelor fasciste dinspre nord și vest, marile unități ale armatelor 4 și 1 romîne, prin lupte dirze de apărare duse împotriva trupelor horthyste și hitleriste care trecuseră la ofensivă în Transilvania, Crișana și Banat, au menținut la nord de Carpații Meridionali un mare cap de pod în care s-au putut concentra, în vederea viitoarelor acțiuni, trupele sovietice și romîne.

După luptele sîngeroase duse în ultimele două decade ale lunii septembrie și primele

zile ale lunii octombrie 1944, trupele sovietice și romîne au eliberat sud-estul Transilvaniei. La 5 octombrie 1944, trupele sovietice și romîne au început o mare ofensivă în cadrul căreia, pînă la 25 octombrie, a fost eliberat întregul teritoriu al Romîniei.

Însuflețită de idealurile nobile ale cauzei drepte pentru care lupta, Armata romînă a continuat războiul alături de Armata sovietică împotriva Germaniei naziste și Ungariei fasciste, dîncolo de hotarele patriei pînă la sfîrșitul victorios al războiului.

Luptînd neînterupt cu un inamic puternic timp de 260 de zile, Armata romînă a străbătut peste 1 000 kilometri în dispozitivul inamic, ajungînd pînă în Boemia la aproximativ 80 kilometri sud-est de Praga, a eliberat 3 831 localități dintre care 53 orașe importante, a capturat circa 118 000 prizonieri și a provocat fasciștilor pierderi mari în oameni și materiale.

Pentru faptele de armă săvîrșite în războiul antihitlerist, trupele romîne au fost citate prin 14 ordine de zi ale Ministerului de război romîn, evidențiate prin 7 ordine ale Comandantului suprem sovietic, 21 comunicate de război sovietice, 2 documente ale comandantului frontului 2 ucrainian. Peste 300 000 de soldați, subofițeri și ofițeri au fost decorați, dintre care 190 135 cu ordine și medalii sovietice iar 5 676 cu ordine și medalii cehoslovace.

În focul războiului antifascist, s-a făurit frăția de arme romîno-sovietică, s-a întărit prietenia frățească a poporului nostru față de poporul sovietic.

Poporul romîn se mîndrește cu faptul că a înscris în istoria patriei sale o pagină nouă și glorioasă, așa cum a dorit, contribuind cu toate forțele la victoria asupra fascismului. Unind indisolubil lupta antihitleristă, de eliberare națională cu lupta pentru progres social, el și-a luat soarta în mîinile proprii, și-a făurit o țară nouă, independentă și suverană, în plin progres economic și cultural. În apărarea acestei patrii, în viitorului ei și a cauzei păcii în lume, poporul romîn sub conducerea înțeleaptă a Partidului Muncitoresc Român își aduce contribuția activă la rezolvarea acelor probleme de care este legată consolidarea păcii, libertatea și viața.

Colonel I. LEONIDA

CE SĂ CITIM

„FENOMENELE DE DEGRADARE A TERENURILOR ȘI COMBATEREA LOR PRIN MIJLOACE SILVICE”

Lucrarea, de autori Gh. Niculescu și I. Tăbăcaru, cu titlul de mai sus, prezintă principalele fenomene de degradare a terenurilor, arată cauzele care le produc și mijloacele silvice cele mai eficiente pentru prevenirea și combaterea lor.

În paginile cărții apărută în Editura Agro-Silvică, sînt reunite elementele teoretice cu datele practice, insistîndu-se asupra speciilor forestiere ce pot fi folosite, măsurile de proiectare și de execuție ș.a. Privită în ansamblu, această lucrare constituie un îndreptar folositor pentru toți lucrătorii din domeniul agro-silvic.

„ȘTIINȚA PRIETENA NOASTRĂ”

În Editura Politică a apărut lucrarea „Știința prietena noastră” (vol. I și II) — materiale în ajutorul educației științifice a tineretului.

Volumul I al acestei lucrări explică pe înțelesul tuturor principalele teorii materialiste despre lume. Cititorii găsesc explicații științifice cu privire la sistemul nostru solar și pămîntul, cum a apărut viața pe pămînt, originea și evoluția omului, modul în care oamenii au ajuns să cucerească tainele universului etc.

Volumul II al lucrării este semnat de cunoscuți oameni de știință din țara noastră, academicieni, cercetători științifici, profesori universitari, cunoscuți autori de știință popularizată, scriitori. El cuprinde materiale despre succesele obținute de știința rominească, despre aportul oamenilor de știință din țara noastră la dezvoltarea științei mondiale. Este relevantă, de asemenea, contribuția celor mai valoroși oameni de știință ai lumii la cucerirea naturii.

PE GLOB:

SATE PE APF

DAHOMÉY — țara lagunelor

Dahomey, republică situată în vestul continentului african, la hotarul cu Nigeria, Nigerul, Volta superioară, Togo-ul și Golful Guineei, se numea ordinar „Coasta Sclavilor”. Nume semnificativ pentru ceea ce reprezenta Dahomey în concepția colonialiștilor. Din cei 60 000 000 africani cîți au pierit în rușinosul comerț cu „fildes negru”, mulți au fost din Dahomey sau au trecut pe aici, minți ca niște vite, îmbarcați în corăbii mizere, legați ori încătușați, decimați de boli.

Colonialiștii au lăsat în urmă și aici, multă durere și mizerie, distrugere și înapoiere economică. Astăzi, după cinci ani de independență politică, urmele stăpînirii coloniale se simt din plin, creînd greutăți mari în dezvoltarea țării. Iată, de pildă, industrie aproape că nu există. Se pot număra pe degete cîteva întreprinderi mici, de prelucrare a materiilor prime agricole. În ce privește agricultura, ea are un pronunțat caracter de monocultură. Bogăția de bază a țării o constituie palmierul, care furnizează și principalul produs de export: uleiul de palmier.

Monocultura este un produs tipic al colonialismului, menit să asigure companiilor străine toate condițiile pentru ca ei să se poată îmbogăți pe seama muncitorilor și țăranilor. Și în Dahomey, ca și în celelalte țări coloniale, pămîntul cel mai bun a fost acaparat de colonialiști, țăranii liberi care trăiau în obștii fiind nevoiți să muncească pe plantațiile lor, pentru salarii de mizerie sau în condiții de semisclavaj. Marile bănci franceze — „Banque de l'Afrique Occidentale” și altele — controlează încă finanțele țării și cele cîteva mici întreprinderi, ca și producția de ulei de palmieri, cafea, tutun, porumb.

Sărăcia oamenilor muncii în Dahomey se observă la tot pasul. Un dahomeyan, de pildă, nu se poate căsători decît la o vîrstă înaintată, deoarece el trebuie să strîngă mai întîi o anumită sumă de bani...

Printr-o măiastră întocmire a naturii, porțiunea de coastă a Dahomeyului, scaldată de apele Golfului Guineei, este dublată de o salbă de lagune pitorești, bogate în pește și asemănătoare cu niște rîuri care leagă între ele orașe și sate. Pe una din aceste lagune se poate ajunge din Porto-Novo, oraș înecat în luxuria

vegetație tropicală, la Cotonou, principalul port al țării, menit să deservască și țările vecine: Nigeria, Volta superioară și Togo. Cu toate că Porto-Novo e capitala țării, în ultimul timp Cotonou capătă o pondere tot mai mare în viața publică și economică a statului. Aici se mută treptat instituții publice și întreprinderi comerciale, orașul avînd 100 000 de locuitori, cu 40 000 mai mult decît capitala oficială a Dahomeyului.

„Ca să ajungi la Ganve, trebuie să străbați mai întîi treizeci de kilometri de la Porto-Novo la Cotonou și de acolo încă optsprezece spre nord, pînă dai de un lac imens. De acolo pînă la Ganve, mai ai de mers o jumătate de oră cu piroga.

Dar osteneala călătoriei îți e răsplătită din plin de priveliștea neobișnuită care ți se deschide în fața ochilor, căci te afli în împărăția unor sate întregi, clădite pe piloni. În fața fiecărei colibe de bambus, acoperită cu paie, sînt trase pirogi — bărci în formă de țigară de foi, singurul mijloc de locomoție pe aceste meleaguri. Locuitorii acestor sate, membri ai tribului ayso, sînt în exclusivitate pescari.

Se spune că ei nu și-ar părăsi niciodată construcțiile primitive pe piloni, că pentru ei apa strămoșească are aceeași valoare pe care o are pentru alte popoare pămîntul patriei. Afirmația, însă, e o simplă metaforă. Căci această apă, oricît de necesară ar fi pentru tribul ayso, aduce în colibe și agenții unor boli ucigătoare.

Poate că, peste cîteva ani, tinerii care conduc astăzi cu multă îndemnare pirogile înguste nu vor mai trebui să locuiască în colibele pătrate așezate pe piloni, deoarece Dahomeyul a început să pășească pe calea unei oarecare dezvoltări economice. Anul trecut, primul ministru al țării a dat publicității un program menit să asigure dezvoltarea țării. Programul prevede alocarea sumei de 1,250 miliarde franci pentru nevoile industriei și agriculturii, iar pentru dezvoltarea învățămîntului și culturii 1,230 miliarde de franci. Chiar dacă pînă acum nu se pot constata succese vizibile, reparțizarea acestor sume arată că astăzi, la Porto-Novo, se acordă mai multă atenție nevoilor țării.

G. BÂNCILĂ

Personal medical din Porto-Novo în vizită la pescarii din Ganve.

Din programul de radio și televiziune

pe săptămîna
25 aprilie — 1 mai

RADIO

RADIOJURNALUL ȘI RULETINE DE ȘTIRI: Duminică — programul I: 7, 20; 22 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 18 21 23; 0.52; programul III: 18; 21.30; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul III: 18; 21.30

EMISIUNI PENTRU SATE: Duminică: programul I: 7.30 — Jurnalul satelor. În fiecare zi de lucru: programul I: 6.20 — Jurnalul satelor

DUMINICĂ: programul I: 11.00 Melodii populare îndrăgite. 14.25 Muzică ușoară interpretată de Gică Petrescu. 15.00 Program muzical cerut de muncitorii de la Sectorul de exploatare forestieră Harțașul Regiunea Ploiești de la Secția a II-a mobilă curbată din Sighetul Marmăției, Regiunea Maramureș și de membrii cooperativei agricole de producție din comuna Dala Română Regiunea Hunedoara și din satul Sărănești-Gliganu, Regiunea Argeș. 16.15 Premieră pe scena Teatrului de stat de operă „Tara Surisului” de Lehar (selectiuni) 20.15 Teatrul la microfon (Ciclul „Mari Interpreti din trecut”. „Don Carlos” dramă de Fr Schiller Traducere și adaptare radiofonică de acad. Al Philippide programul II: 9.00 Muzică populară cerută de ascultători. 10.40 Noi înregistrări de muzică populară realizate în studiourile noastre. 13.15 Din folclorul muzical al popoarelor. 16.00 „La horă-n sat” emisiune de cîntece și jocuri populare. 21.45 Schița „Telegrama” de Aldo Nicolaș. În lectura actorului Dem. Rădulescu.

LUNI: programul I: 8.35 Cîntă orchestra de muzică populară a Casei raionale de cultură din Făget Regiunea Banat. 11.00 Muzică din opereta „Crai nou” de Ciprian Porumbescu. 11.15 Cîntece. 15.30 Doine și jocuri populare. 17.15 Plese corale de Sabîn Drăgoi; programul II: 10.05 Cîntece și jocuri populare din diferite regiuni ale țării. 12.30 Muzică populară. 14.35 Cîntece de dragoste și jocuri populare. 16.00 Din cele mai cunoscute melodii populare. 20.40 Prelucrări de folclor.

MĂRTI: programul I: 8.06 „Suită simfonică românească” de Victor Gheorghiu; „Schiță oltească” de Constantin Nottara. 10.20 Buchet de melodii populare. 12.30 Cîntece din folclorul nou și jocuri. 15.30 Soliști și orchestre de muzică populară. 16.15 Cîntece. 17.25 „Din melodii dumeavoastră preferate” — muzică ușoară. programul II: 12.15 Lucrări corale de Achim Stola. 12.30 Muzică din operele compozitorilor noștri. 13.03 Melodii românești de muzică ușoară. 15.05 „Cîntă cucul la izvor” — emisiune de cîntece și jocuri populare. 18.00 Interpreti de odincaș și muzicii noastre populare: Petrică Moțoi, Jean Marcu, Luță Ioviță, Teodor Zavaidoc, Nicolae Bulcă. 18.15 Scriitori la microfon — Dan Densu.

MIERCURI: programul I: 8.06 Cîntece și jocuri populare. 9.30 Muzică populară. 10.45 Fragmente din opera „Trandafirul Doftanei” de Norbert Petr. 12.03 Cîntă orchestra de muzică populară „Briulețul” a Casei raionale de cultură din Cîmpulung-Muscel, Regiunea Argeș. 15.00 Muzică populară interpretată de Ana Facaliuș și Nicolae Băluță. 16.30 Roza vînturilor: „Noua și minunata geografie a Patriei” — itinerariu în Regiunea Suceava. 21.15 Recital de poezie: Rapsodii de primăvară; programul II: 9.03 Melodii populare din diferite regiuni ale țării. 14.35 Poemul simfonic „Marea Neagră” de Alexandru Pașcanu. 15.05 Emisiune de cîntece și jocuri. 16.00 Cîntă orchestra de muzică populară a Radioteleviziunii.

JOI: programul I: 8.06 Suite corale. 10.03 „Cîntă chitara” — muzică ușoară. 10.15 Lecturi literare la cererea ascultătorilor. 10.30 Emisiune de folclor. 12.03 Formații corale de la sate. 15.30 Muzică populară interpretată de Vlad Dionisie, Mla Barbu și Damian Luca. 17.35 Din comara folclorului nostru: jocuri din nordul Moldovei. Emisiune realizată de Emanuela Balaci și Andrei Bucsan, cercetători științifici ai Institutului de etnografie și folclor. 21.15 Părinți și copii: sceneta „Prietenie”; programul II: 9.03 Muzică populară. 11.15 Cîntă orchestra de muzică populară „Doina Olteniei” a Filarmonicii de stat din Craiova. 18.30 „Din istoria operelor”. 19.30 „De la Mare pînă la Maramureș”. (Instantanec cultural-artistic).

VINERI: programul I: 7.45 „Un cîntec drag” — muzică ușoară. 8.06 Pagini distractive din opere. 9.00 „Sintem a țării primăvară” — emisiune de cîntece și versuri. 9.45 Jocuri populare. 12.03 Poemul simfonic „Cîntarea României” de Matel Socor. 12.32 Muzică populară interpretată de Aurelia Fătu-Răduț și Florea Netcu. 15.00 Muzică populară cerută de ascultători. 10.03 Teatrul la microfon: „Ferestre deschise” — scenariu radiofonic de Paul Everac. 21.15 „Partidului”. Emisiune de versuri; programul II: 8.35 Muzică populară românească și a minorităților naționale. 11.03 „Patrie iubită” — emisiune de cîntece. 14.35 Soliști și formații artistice de amatori de la orașe și sate. 16.00 Mari orchestre de muzică populară: orchestra „Barbu Lăutaru” a Filarmonicii de stat „George Enescu”. 20.00 Soliști și orchestre de muzică populară din diferite regiuni ale țării.

SÂMBĂTĂ: programul I: 5.00 „Bună dimineața, zi de sărbătoare!” În jurul orei 9.00 Transmisiune de la demonstrația oamenilor muncii din Capitală. 13.00 Cîntec joc și vole bună. 18.00 Concert de muzică populară. 18.30 Poetii noștri cîntă patria socialistă. 20.15 Carnavalul tineretii — muzică ușoară; programul II: 14.45 Cîntă Ioana Radu. 16.30 Din folclorul muzical al popoarelor. 17.00 „1 Mai în țară”. 17.15 Variații muzicale. 18.00 „1 Mai în mijlocul copiilor”. 19.05 „Drag mi-e cîntecul și jocul”. 21.15 Rapsodia I în La major de George Enescu.

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ

11.00 Emisiune pentru sate: Ancheta noastră: Măsură pentru executarea lucrărilor de primăvară la timp și la un înalt nivel calitativ. Noutăți din agricultură. Interviu nostru. Să cunoaștem și să combatem dăunătorii plantelor. Cărți noi apărute în Editura Agrosilvică. Frumusețile patriei: Salba de argint a Făgărașului. Muzică populară românească. Cîntă o formație condusă de Nicolae Băluță, artist emerit.

După amiază — Duminică sportivă. Fotbal: Transmisiune de la Stadionul „23 August” a întîlnirii dintre Selecționata divizionară — S. V. Meiderich (R. F. Germană) și repriza a II-a a întîlnirii dintre echipele R. S. Cehoslovace — Portugaliai, în preliminariile campionatului mondial — transmisiune de la Bratislava. 18.45 Maestrul genului scurt: Anatole France. Prezintă conf. univ. Zoe Dumitrescu-Busulenga. „Putols”, ecranizare de Eva Dragomir „Crainquebille” ecranizare de Radu Miron. 20.45 „Chitara și claxonul” și „Poveste pescărească” Desene animate. 21.10 Cite încercă și descurecă aurul în... ope.ă. Montaj de scene din opere.

LUNI

20.00 Argehei în meridianele lumii. 20.30 Filmul artistic: „La patru pași de inființă”

MĂRTI

20.00 Emisiune de teatru: „Năzdrăvanul occidentalului” de J. M. Synge, traducere de P. Comarnescu.

JOI

21.00 Emisiune de știință: Filmul documentar „Atenție Luna”. 21.20 Actualitatea cinematografică.

VINERI

20.00 Săptămîna. 21.00 Prin expozițiile Capitalei. 21.20 „Vitrina discului” de Radu Gheciu.

SÂMBĂTĂ

În jurul orei 9.00 Transmisiune din Piața Aviatorilor a demonstrației oamenilor muncii din Capitală cu prilejul zilei de 1 Mai. 19.30 1 Mai — recital de versuri. 19.50 În pas de dans. 20.15 Reportajul filmat la demonstrația oamenilor muncii din Capitală. 20.30 Melodie, ritm, tinerete — emisiune muzical-distractivă de Aurelian Udriște.

FABULĂ SPORTIVĂ

Ursul, încă de copil,
E grozav halterofil.

Lebăda, cu neamul tot,
Se pricepe la inot.

Maimuțoiul, titirez,
E teribil la trapez

Și chiar purecele, zic,
Chit că este-alit de mic,

Cind se-avintă spre înalt
Vezi că-i bun la triplu-salt.

Sint sportivi, fără-ndoială,
Și în lumea vegetală.

Un ardei cit un chiștoc
E, la fugă, iute foc,

Vlșinle, roșii-fard,
Știu să sară peste gard

Iară merilor le-ar place,
Prin livezi, oina să joace.

De ce dar, cu-acestea toate,
Nu-i deloc activitate?

F'îndcă-n clubul lor sărac
Președinte-l., un dovleac!

STELIAN FILIP

CERERE DE MUTARE

Subsemnatul Cornel Petrescu, de profesie inginer zootehnist la cooperativa agricolă de producție din comuna Ciulnița, raionul Slobozia, mă adresez întreprinderii dv. cu cererea expresă de a muta urgent sus-amintita cooperativă agricolă în preajma Capitalei, cât mai aproape posibil de domiciliul meu actual. Solicit intrarea cooperativei agricole (sau măcar a sectorului ei zootehnic) în perimetrul... preferințelor mele, bazându-mă pe următoarele fapte:

1. Toată lumea mă invinuieste că, circulând zilnic între București și comuna Ciulnița, nu respect programul. Unii se întreabă chiar cum merg treburile sectorului zootehnic în lipsa mea. Nu vă îngrijorați. Am eu un sistem infailibil: zootehnia prin telefon. Lucrez admirabil. Mă interesez prin fir de mulsul de dimineață și de cel de seară, dau sfaturi privind furajarea și înțarcarea și cer ca vițeii sau purceii bolnavi să fie aduși la receptor și strinși de coadă, pentru ca auzindu-le mugetul sau guțatul, să pot pune diagnosticul corespunzător. Marele meu noroc este că nu avem eleșteu. Cum aș mai fi cerut să fie strinși de coadă crapii sau carașii care tac ca peștii!

2. Totuși, lumea e rea și mă arată ca pe un cal breaz (înțelegeți ce înseamnă asta pentru un zootehnist!). Unii se întreabă chiar cum merg treburile sectorului zootehnic în lipsa mea. Nu vă îngrijorați. Am eu un sistem infailibil: zootehnia prin telefon. Lucrez admirabil. Mă interesez prin fir de mulsul de dimineață și de cel de seară, dau sfaturi privind furajarea și înțarcarea și cer ca vițeii sau purceii bolnavi să fie aduși la receptor și strinși de coadă, pentru ca auzindu-le mugetul sau guțatul, să pot pune diagnosticul corespunzător. Marele meu noroc este că nu avem eleșteu. Cum aș mai fi cerut să fie strinși de coadă crapii sau carașii care tac ca peștii!

„Zootehnia prin telefon” este de altfel chiar titlul volumului la care lucrez în prezent. Rămîne însă de văzut cine mi-l va tipări, știindu-se că din partea consiliului agricol nu mă voi bucura de nici un sprijin.

3. Desigur, metoda mea nu este încă perfect pusă la punct. Dobitoacele îmi joacă uneori feste. De pildă, niște pui de găină au refuzat pur și simplu să iasă din găoace, deși pe la stația de incubație am catadicsit să trec din cînd în cînd, spre deosebire de grajduri, pe care, într-o vreme nu le-am văzut trei săptămîni. Dar nu vă speriați, nu s-a întîmplat cine știe ce: procentul de ecloziune la primele serii nu a fost mai mic de 48 la sută, iar numărul ouălor aruncate nu a depășit 9 000 de bucăți.

4. Prin mutarea cooperativei agricole lângă (sau chiar în) Capitală, mă veți scuti totuși de asemenea neplăceri. În incheiere, vă previn că dacă veți întîrzia operațiunile de mutare, vă voi face răspunzători de toate pierderile sau nerequizele survenite în sectorul zootehnic de aci înainte.

Ing. CORNEL PETRESCU
Pt. conf. G. GHEORGHIU

P. S. Aflăm în ultimul moment că ciulnițenii n-au fost de acord cu mutarea cooperativei agricole. Atunci, s-a mutat... inginerul, transferîndu-se la cooperativa agricolă din comuna Poiana, situată cu cîțiva kilometri mai spre București. Este numai o schimbare de loc, sau și de... conduită?

ANECDOTE

SERVILISM

— Cît e ceasul, Ionescule?
— Cît doriți să fie, tovarășe șef...

LĂUDĂROȘENIE

— Un om ca mine nu întîlnești decît o dată în viață!
— Sigur. Fiindcă a doua oară ești prudent și îl ocolești...

RASPLATA

Pe vremuri, la curtea regală din Spania exista o lege care suna astfel: „Orice fel de atingere, de către un străin, a trupului reginei, este strict interzisă, sub pedeapsa cu moartea”. Ei bine, la o vînaătoare, regina, în goana calului său, a căzut din șa. Cu piciorul agățat în scară, ea era tîrîtită de calul speriat, ga-

ta-gata să fie ucisă. Doi ofițeri, de față la accident, săriră într-o clipă s-o ajute. Apucară calul de dîrlogi, îl opriră și-l scoaseră reginei piciorul din scară, salvînd-o de la o moarte sigură. Apoi încălecară și porniră în galop spre graniță, fugind din ciudata țară, în care drept răsplată, pentru că salvaseră viața reginei, îi aștepta moartea.

DANSATORI NĂBĂDĂIOȘI

Tinerii Gh. Satta și Jan Diaconu, din comuna Zărnești-Curtea de Argeș, provoacă scandaluri la cîminul cultural.

E zi de sîrbătoare.

La cîmin,
în ritm mai săltăreț,
în ritm mai lin,
dansează tinerii perechi-perechi,
la muzică fiind
ochi și urechi.

Dar iată,
dintre ei s-avintă doi,
niște figuri fiind s-arate noi,
oeva ce nu-i nici vals,
nici charleston,
nici samba, nici cha-cha
și nici boston...

De fapt,
cei doi o fac de oaie,
căci s-au luat în lege la bătaie
și-ncăierați bezmetici,
ca orbeții,
din ring de dans
fac ring de box băieții...
Ei pasămite-așa-nțeleg cultura:
„Dă-i la țurloaic!
Arde-l! Rupe-i gura!”

La de-alde ăștia
credem că nu strică
un marș orchestra iute să le zică:
de cum se-ntîmplă să apară,
să-i ia frumos cu... „marș afară!”

IGOR BLOCK

— Tractoriștii evidențiați sint cei mai buni?
— Dimpotrivă, cel mai rău! De la el nu ciupim nici o sămînță...

— Dă-mi, te rog, condica de reclamații: pășunea se servește fără scafeți și mărăcini!

Desene de V. TIMOC